

ZE ŽIVOTA INFLUENCERA

Na následujících stránkách bych vám ráda představila svůj život coby influencera. Pokud jste tuhle knihu dočetli až sem, soudím, že by vás mohlo zajímat, co vše se děje pod pokličkou života nás takzvaných internetových hvězd.

Asi chápete, že nemůžu provalit úplně každý detail, ale budu k vám teď upřímná ve spoustě věcí víc než kdy jindy a pokusím se vám představit svět lidí, ke kterým vzhlíží většina mladé generace.

Na jednu stranu se může zdát, že být influencer je strašně jednoduché a že je to život plný zábavy a možností. Což popravdě je, ale je to jen taková špička ledovce – tu větší část, která je ponořená pod vodou, už moc lidí nevidí. Pokud chce být člověk úspěšný a možná i prospěšný influencer, musí mít nějakou strategii a vizi a přemýšlet o svém vlivu, protože jeho kariéra stojí na jeho vlastním brandu – čili na něm samotném a jeho životě. Nebála bych se říct, že samotný život influencera je jeho práce, protože se z nějakého důvodu rozhodne sdílet svůj život s ostatními... Creepy.

Být influencer je o schopnosti umět se lidem dobře prodat. Vaše kariéra stojí na vás samotných a na tom,

jak pracovití budete, vaše práce je všechno, co každý den děláte. A to je k zbláznění, protože máte výčitky, když nic neděláte, a máte tendenci sdílet téměř všechno, jako by to už byla vaše povinnost, váš úděl.

Je těžké úplně vypnout a přestat myslet na to, co zase příště natočím, koho a co všechno k tomu budu potřebovat, kdy to vlastně natočím, aby mi to nezasahovalo do tréninkového plánu, kdy to budu stříhat, jaké fotky bych měla dát do feedu, co bych měla psát do popisku, abych tam nepsala jen bezvýznamné emoji, měla bych odepisovat na komentáře pod videi, abych si budovala pevnější vztah se svou komunitou. Pane bože, teď ke všemu má YouTube novou funkci – stories – zase další stories, zase další místo pro sdílení.

**O ČEM BUDE MOJE DALŠÍ STORY?
PŘECE TAM NEMŮŽU DÁVAT
POŘÁD DOKOLA KÁVU NEBO ŽE SE
CPU VAJÍČKY S AVOKÁDEM NEBO
ŽE JEDU NA TRÉNINK.**

Pak máte dělat rozhovor. Jít na focení kvůli rozhovoru. Jít na focení kvůli další reklamní kampani. Odepisovat na e-maily, protože chcete spolupracovat i na jiných,

We rise by lifting others.

větších projektech než jen na svých vlastních. Chodit na schůzky. Poznávat lidi. Udržovat vztahy. A do toho neustále přemýšlet, jakým způsobem se tedy chcete prezentovat. Jak chcete, aby vás ostatní vnímali?

Teď trošku s nadsázkou a jak by řekl náš milovaný Adam, nemám prstě časovou kapacitu na to, chodit k volbám, protože ta fotka se prstě sama neupraví...

PROCES

Můj nejoblíbenější proces je samozřejmě samotná kreativa. Vymyslet scénář a vybarvit si, jak to video bude vypadat. Pak je pro mě horší část to natočit, protože chci na obraze vypadat alespoň ucházející, což mi zabere nějakou dobu. Zvlášť když lítám z jednoho tréninku na druhý a nechce se mi se sebou nic dělat, ale nemůžu, nebo spíš nechci stát před kamerou jako spařená slepička. Tohle tedy přeťpím. Hodím kameru na stativ a snažím se to nějak naštětovat, aby obraz alespoň trochu vypadal. Teď se hlavně pokusit dodržet ty osy. Snažit se být centrálně zabraná, ať to pak nemusím upravovat. Teď to někdy nezapnu. Táhle mám uříznutou hlavu. Tady jsem rozmazaná. Nenahraje se mi zvuk. Paměťová karta plná. Problémy.

Natočit sama sketch mi zabere asi tři dny, protože se mi už dlouho nepovedlo, abych měla celý den čas věnovat se pouze natáčení, takže to mám takhle po pár záběrech rozkouskované. Nad editem strávím minimálně čtyři hodiny, ale většinou osm – nejsem úplně nejnadanější střihač, musím si s tím vyhrát a koukat na to pořád dokola, jestli nenaždu ještě nějaký přechod pro vylepšení. A to teď mluvím o sketchi, ty jsou na postpro jednodušší, protože mám představu, jak má výsledné video vypadat. Náročnější je to s vlogy. To